

stederen, skyldes det en saadan Anmeldelses Betydning som Oplysning i Sagen. Man kan med større Sandsynlighed gaa ud fra, at en Anmeldelse er rigtig, naar den fremkommer straks, end naar der er gaaet nogen Tid, og Bestemmelsen skal derfor tilskynde den, for hvem et Dokument er bortkommet, til snarest muligt at gøre Anmeldelse herom.

Fra Reglen om 4 Aars Fristen gøres der dog Undtagelse i 2 Tilfælde, hvor der er særlig Grund til at antage, at Dokumentet ikke er erhvervet af nogen anden. For det første skal Retten for Massegældsbreves Vedkommende kunne nøjes med en Frist paa 1 Aar, naar der tillige er gaaet 1 Aar efter en i Dokumentet kalendermæssig fastsat Betalingsdag for Skylden. For det andet skal Retten være helt frit stillet med Hensyn til Fristens Længde, naar det er gjort i høj Grad sandsynligt, at Dokumentet er tilintetgjort.

b. Der maa endvidere kræves saa fyldestgørende Oplysninger som muligt til Bestyrkelse af Andragerens Ejendomsret, i hvilken Henseende man har anført forskellige Eksempler. Hvad angaar private Nummerfortegnelser kan de navnlig faa Betydning, naar det er Aktivfortegnelser, der er ført af en Funktionær som Led i en ordentlig Bogføring, eller Funktionærens Vidnesbyrd findes at give fornøden Bestyrkelse. Derimod er det ikke nok, at Arvingerne i et Dødsbo finder en løs Nummerfortegnelse — der jo kan angaa Papirer, der forlængst er solgt. — Kravet om Angivelse af, hvorledes Andrageren senest har faaet betalt Rente eller Udbytte, og om Efterprøvning af Angivelsen tilsigter ligeledes at skabe en vis Garanti for Andragerens Forhold til Dokumentet, jfr. herved art. 2 i den franske Lov af 15. Juni 1872 om „titres au porteur“ (som ændret ved Lov af 8. Februar 1902).

c. Medens de under a og b omhandlede Betingelser skal være opfyldt, inden offentlig Indkaldelse udstedes, stiller den her foreslaaede Regel kun en Betingelse for Mortifikationsdommen. Det kræves oplyst, hvorvidt nogen af de efter Dokumentets Bortkomst forfaldne Kuponer i Tiden indtil

umiddelbart, før Sagen optages til Dom, er fremkommet til Indløsning. Hvis dette er Tilfældet, kan det formodes, at ogsaa Dokumentet er i Behold, og Mortifikation er derfor udelukket, medmindre Formodningen afkræftes ved Bevis for, at de paagældende Kuponer var adskilt fra Dokumentet, før dette gik tabt. Og i saa Fald skal der saa vidt mulig gives den, der har faaet indløst Kuponerne, Underretning om Sagen.

Til §§ 13—14.

Efter nugældende Ret kan Rentekuponer til en Obligation mortificeres sammen med denne, naar de udtrykkelig er omtalt i Retskendelsen, Indkaldelsen og Dommen, jfr. Forordning af 7. Februar 1823 § 3, ligesom Kuponerne, for saa vidt Obligationen er mortifikabel, kan mortificeres særskilt, naar Obligationen er i Behold. Ifølge Udkast til Lov om Gældsbreve §§ 23 og 24 skal løse Rente- og Udbyttekuponer fra et vist Tidspunkt være omsættelige, og i § 25 er det — i Forbindelse med en Regel om, at Kuponer i Almindelighed taber deres Gyldighed 3 Aar efter Forfaldsdagen — foreslaaet, at den, der inden Fristens Udløb for Skyldneren har anmeldt, at hans Kupon er bortkommet, og som antagelig gør sin Ejendomsret, efter Fristens Udløb skal kunne fordre Kuponens Beløb betalt. Kommissionen har nu overvejet, om man bør nøjes med at give Kuponejeren denne Mulighed for at faa bortkomne Kuponer betalt, eller om han tillige bør have Adgang til at faa dem mortificeret ved Dom. I flere Lande, f. Eks. Finland og Tyskland, er Kuponer udelukket fra Mortifikation. Herfor anføres, at det saavel for Udstederen som for Banker og Veksellere er vanskeligt og besværligt at gennemføre et saadant Eftersyn af de store Mængder af Kuponer, der omkring Forfaldstid fremkommer til Indløsning, at mortificerede Kuponer kan standses, ligesom den private Erhverver af en Kupon bør være sikret mod, at den kan være mortificeret. Dette kan dog efter Kommissionens Mening ikke være afgørende overfor Hensynet til Ejeren. Hvis et Kuponark gaar tabt, vil